

Немов по замінованому полю

Леонід Первомайський

Немов по замінованому полю,
Ідеш вночі по траверсу рядка,
І на півслові од терпкого болю
Німіє і спиняється рука.

Під ненадійним шаром слів оспалих
(Сипкий пісок, несіяний шпориш)
Давно дрімає неминучий спалах,
Вогонь, в якому ти за мить згориш.

Вернутися? Та поки що незрима,
Хоч звільна тліють вже її гноти,
В живій крові рядка присутня рима
Примушує тебе вперед іти.

Відкинуто дитячу осторогу.
Підводишся і йдеш на повний зріст.
Короткий спалах мороку нічного —
І ти злетиш в повітря, наче міст.

Свого кінця ти мусиш стерегтися,
Але ж назад один зробити крок —
Неначе самого себе зректися,
Не тільки світла цих нічних зірок.

Охоплений передчуттям, і болем,
І вірою в цілющу силу слів,
Біжиш рядком, неначе мінним полем,
Щоб їх вогонь скоріш тебе спалив.